

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **J. V.**, zastoupeného Jiřím Matějíčkem, advokátem se sídlem v Přerově, Jiráskova 9, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2005, č. j. 30 Az 29/2004 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 16. 1. 2004, č. j. OAM-6527/VL-07-08-2003, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a dále bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl jako stížní důvod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud se řádně nevypořádal se všemi

skutečnostmi, neboť správní orgán nebral při svém rozhodování v úvahu ust. § 32 odst. 2 a § 3 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu postrádá i formální náležitosti, protože z něho není patrné, čím se při rozhodování správní orgán řídil, které skutečnosti byly podkladem pro vydání rozhodnutí, jakými úvahami byl veden. Z materiálů, které jsou součástí spisu, nevyplývá, jaká je skutečná situace v zemi původu; informace ČTK o Ukrajině považuje stěžovatel za zcela zcestný zdroj. Správní orgán se omezil na pouhé přezkoumávání důvodů vylučujících udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, když v části týkající se ust. § 13 a § 14 se úvahy správního orgánu omezily na pouze obecná a ničím nepodložená konstatování. I činy jednotlivých soukromých osob mohou být považovány za pronásledování, správní orgán se tak nevypořádal se stěžovatelovými tvrzeními, že jednání policejních orgánů považuje i nadále za svévoli a má důvod se obávat problémů s nedopadenými zloději. Pro skutečnost, že moldavská vláda není schopna zajistit přiměřenou ochranu svých občanům, lze nalézt oporu i ve zprávě MZV ČR. Stěžovatel dále zdůraznil, že žádné ustanovení nestanoví, že žadatel o azyl, cítí-li se perzekuován, musí nejprve požádat o pomoc státní orgány ve své zemi. Správní orgán se dále nevypořádal s důvody pro udělení azylu ve vztahu k ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a nezkoumal, zda-li je Moldavsko možno považovat ze bezpečnou zemi. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že stěžovatel opustil svou vlast kvůli špatné ekonomické a sociální situaci a na území České republiky chtěl azylovým řízením legalizovat pobyt. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 16. 12. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 11. 1. 2004 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že se nemůže vrátit domů, protože se mu tam nelíbí zákony, vláda je slabá, není možné si najít zaměstnání, nejsou peníze na živobytí, že má existenční problémy a nemá se kam vrátit. Před pěti lety byl fyzicky napaden při vyšetřování krádeže motocyklu, proběhl soud a dva policisté byli propuštěni. Před čtyřmi lety byl i s jeho rodinou okraden a viník nebyl dopaden. Všichni mají problémy se získáním zaměstnání. V České republice pobývá již od 21. 7. 2001, o azyl dříve nepožádal, protože to nevěděl. Chtěl by zde žít, má zde přítelkyni. Jiné než naznačené problémy se státní mocí neměl. V případě návratu se kromě lidí z vesnice, kteří ho okradli, obává špatné ekonomické situace.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle písm. d) cit. ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v předcházejícím soudním a správním řízení neshledal.

Pokud je stěžovatelem namítáno, že správní orgán porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, Nejvyšší správní soud se s tímto nemůže ztotožnit, neboť skutkový stav byl správním orgánem zodpovědně a řádně zjištěn, což je patrné ze správního spisu, když v odůvodnění správního rozhodnutí jsou plně rozebrány důvody, které správní orgán vedly k jeho závěrům, když Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že všechny mají oporu ve spisovém materiále. Je třeba zdůraznit, že tímto obsáhlým skutkovým zjištěním učiněným správním orgánem bylo nade vší pochybnost prokázáno, že stěžovatel není pronásledován ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Situace, na které odkazoval stěžovatel ve své žádosti, se udály před více jak čtyřmi lety před podáním žádosti; z tohoto důvodu je třeba zaujmout stanovisko, že rozhodně nebyly bezprostřední pohnutkou k odchodu z vlasti a že stěžovatele rozhodně neohrožovaly tak, jaký dojem se snaží vyvolat. Rovněž je třeba zdůraznit, že otázkou fyzického napadení stěžovatele se dle jeho vlastní výpovědi zabývaly kompetentní orgány jeho země, když vyšetřování vedlo k propuštění dvou policistů; je tedy zřejmé, že akce byla kvalifikována jako nezákonná a byly z ní vyvozeny patřičné závěry. Takovýto postup justice je proto zcela v souladu se zákonem. Stejně tak i na druhý případ, který zmiňuje stěžovatel, tj. okradení jeho rodiny, není možno nahlížet tak jednoznačně, jak to činí stěžovatel, neboť i v České republice ve všech případech policie není schopna obvinit pachatele takovýchto činů, a je proto nucena případ odložit. Proto ani z této zkušenosti stěžovatele nelze dojít k závěru o jeho pronásledování v zemi původu.

K poukazu stěžovatele na nevěrohodnost zpráv, které jsou součástí spisu, na jeho obavu ze svévole moldavských policistů a jiných orgánů, na nedůvodnost požadavku hledat ochranu prvotně v zemi původu, na ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu definující bezpečnou zemi, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné připomenout, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných základních hodnotách. Pro případ, kdy se státní příslušník jiného státu rozhodne dlouhodobě pobývat na území České republiky, disponuje právní řád České republiky patřičnými právními prostředky, mezi které rozhodně nepatří azylové řízení.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud považoval provádění dalšího dokazování a za tímto účelem i nařízení jednání dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. za nadbytečné, neboť skutkový stav byl zjištěn řádně a úplně, a proto bylo možno vydat na jeho základě rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu